

Διδυμοτείχου Δαμασκηνός: Η Παναγία κοιμήθηκε αλλά μένει πάντοτε άγρυπνη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Επι τη αποδόσει της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, το εσπέρας της 22ας Αυγούστου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός προέστη του Μεγάλου Εσπερινού, ευλόγησε τους άρτους και μίλησε επίκαιρα στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Φυλακίου, του τέως Δήμου Κυπρίνου, παρουσία του τοπικού αντιδημάρχου Μανώλη Χατζηπαναγιώτου.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος με αφορμή το υμνογραφικό “τήν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον”, μεταξύ άλλων τόνισε·

«Εκοιμήθη η Παναγία μας, αλλά από την ημέ-ρα της ενδόξου Κοιμή-σεώς της μένει πάντοτε άγρυπνη, προ-κειμένου να μεριμνά για όλους εμάς τα τέκνα της και να μεσιτεύει στον θρόνο του Υιού Της για τη δική μας σωτηρία. Μία διαρκής μεσιτεία υπήρξε άλλω-στε η ζωή της Παναγίας μας· από τον γάμο της Κανά μέχρι την ημέρα της Σταυ-ρώσεως του Κυρίου έστε-κε πάντοτε δίπλα Του σιω-πηλή και συγχρόνως εύγλωττη μεσίτρια για χάρη των ανθρώπων. Γιατί, αν με την Γέννηση του Χριστού έκανε η Πα-να-γία τον Υιό του Θεού προσιτό στον άνθρωπο, με την Κοίμησή της έκανε τον άνθρωπο προσιτό στον Θεό, προσφέ-ροντας τον εαυτό Της όχι μια φορά αλλά διαρκώς στη δια-κονία του σχεδίου της Θείας Προνοίας για τη λύτρωση του ανθρώ-που...»

Το πρωί της επομένης ο Σεβασμιώτατος ιερούργησε στον ωσαύτως πανηγυρίζοντα Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Πύργου Ορεστιάδος, όπου κηρύττων τον θείο λόγο, αφορμώμενος από το υμνογραφικό “τάφος και νέκρωσις οὐκ έκράτησεν”, τόνισε·

«Ενώ η Υπεραγία Θεοτόκος μετείχε απολύτως στη θνητή φύση και δεν διέφερε σε τίποτε από τους χοϊκούς ανθρώπους, η Χάρις του Θεού, η οποία επέβλεψε επ’ Αυτήν λόγω της καθαρότητας της ψυχής της και της ζωής της, επέτρεψε να ισχύσουν γι’ Αυτήν τα υπέρ φύσιν μέτρα της θείας αγάπης και να νικηθούν “τῆς φύσεως οί ὅροι”, ώστε να αποδειχθεί και στο ιερό Πρόσωπό της ότι “ὅπου Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις”...

»Να γιατί κι εμείς σήμερα, ενώ τιμούμε την εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, δεν θρηνούμε αλλά πανηγυρίζουμε, γιατί “τάφος καί νέκρωσις” αὐτήν “οὐκ έκράτησεν”. Πανηγυρίζουμε, γιατί ο Υιός της διεφύλαξε το πάναγνο σώμα της άφθορο, και την τίμησε μεταθέτοντάς την “ἀπό τῆς γῆς εἰς τά ἄνω”, ώστε να ευρίσκεται εκεί, πρέσβειρα και μεσίτρια των ανθρώπων στον θρόνο τοῦ Θεοῦ...

»Πανηγυρίζουμε, γιατί με την Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου αποδεικνύεται η δύναμη αλλά και η αγάπη του Χριστού προς την Παναγία Μητέρα Του, καθώς της επεφύλαξε αυτή τη μεγάλη τιμή, γιατί αφιέρωσε τη ζωή της με σιωπή, με ταπείνωση και με υπακοή στη διακονία του Υιού και Θεού Της· αποδεικνύεται έτσι η αγάπη του Κυρίου μας προς την Παναγία Μητέρα Του, η οποία ως πνευματική μητέρα όσων πιστεύουν στον Υιό της περιβάλλει πάντοτε με την αγάπη της όλα τα ευσεβή τέκνα της και μεριμνά για τη σωτηρία τους...

»Γι' αυτό και εμείς, αδελφοί μου, πανηγυρίζοντας την μεγάλη εορτή της ενδόξου Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου και τιμώντας το γλυκύτατο και πανσεβάσμιο και ιερό πρόσωπό Της, ας μιμηθούμε την εμπιστοσύνη Της στον Θεό, την υπακοή Της στο θέλημά Του, την ταπείνωση με την οποία εδέχθη τις δωρεές Του και πρωτίστως την καθαρότητα της ψυχής και του σώματός Της».

